

על עונש חמור ביותר בגלל מעשיהם אולם בתוך לבו ידע כי זהו בלוף. גם הילדים ידעו זאת. לא אחד מהם כבר עמד בפני בית דין בעון גניבה וכל העונש שקיבל היתה התראה חמורה מהשופט. כי אין לאן לשלוח את הילדים העבריינים בגילם. אם יישלחו למוסד לנערים צעירים פירושו של דבר שיצאו משם פושעים לא כל כך צעירים אבל הרבה יותר מנוסים.

רכי חיים

המפתח שמר שבת

א. נ. רצה, כמובן, לשמור על אלמוניותו. אולם בכל זאת גילה שהוא בחור תל-אביבי, אחד מבני נוער הזהב, שותף לבעלות אחד המוסכים הגדולים בעיר (שמומן על ידי אביו), המרויח כשלוש מאות לירות לחודש. מלבד זה הוא אהוב-נערות, פיקח למדי וגם בן לאב דתי.

כיון שהאב דתי הוא נמנע משימוש מכר ניתו הפרטית (דה-סטו 1950) בשבתות ובי חגים, משאיר, כסימן לשמירת הדת, את המפתחות, מדי שבת, בידי אביו. כמובן שאי-נו שוכח לטול את מפתח ההדלקה מתוך ציור המפתחות הנמסר לאביו כל ערב שבת, לאפשר לעצמו בכך נסיעות ליל שישי משע-שעות.

גם השבוע נקט באותה שיטה, יצא עם נערות העונות לבלילי ערב נעים במלון השרון וסביבותיו. אולם משחור מוקדם למדי, שעה קלה לפני חצות, קפצו מספר שוט-רים ואנשים לובשי אורחית מתוך מארב ליד גשר הירקון, עצרו את המכונית. הקבוצה האורבת היתה יחידת המשטרה הכלכלית שניסתה לעצור מבריחים המנצלים את קדו-שת השבת.

אחר שלא נמצא במכוניתו של א. נ. דבר, עמדו השוטרים להסתלק. אולם אחד הלוכ-שים אורחית, מפקדם, כנראה, ציוה לפתוח את הארגז האחורי. כאן נקמה הדת בא. נ. המפתח של הארגז האחורי היה בצורה מפתחות שנה אותה שעה, כבכל שבת, במ-גירת השולחן של אביו.

המכונית עוכבה. א. נ. לא היסס, סיפר את האמת, ביקש לעשות עמו טובה, לא להור-דע לאביו, סוחר תל-אביבי ידוע. מפקד ה-יחידה סקר את א. נ., את המכונית ואת ה-נערה, ויתר על הרעיון כי ציור תרגולות שחונות נמצא בארגז האחורי, (בתוספת שק תפוחי אדמה), פיטר את א. נ. בהציעו לו לשמור להבא על השבת, אך "מאמין לך, הפעם".

שמלת גרוי בייג' (רחל)
רגלים בלתי-מגורבות

שמלת "לכל" אפורה. משוכצת כחול (ספנדיר)

האיגוד יכול להתגאות

דים, כפי שכנו אותה בהתרברבות-עצמית חב-ריה. בשבוע שעבר נפגשו באולם הגדול של בית הספר עתיקהיומן בזכרון-יעקב, לחוג את יום העשור להתגייסות ראשוני חייליה. לאחר שיישירו החיילים הותיקים את גביהם הכואבים מרוב ספיחות ידיותיות, החליטו שאסור שיהיה זה מפגשם האחרון. הם ייפגשו שנית; כפי הנראה בעוד חמש שנים.

פנעים

הרבה יותר מנוסים

בערב ראש השנה נראו שני ילדים ערביים ושאים חבילה גדולה ברחוב המרכזי העובר את הרובע הערבי ביפו. ערבי שעבר במקום חשד כי שק זה מכיל רכוש גנוב. חשדיו היו מבוססים, כי שני הילדים היו ידו-עים ברובע כחברי קבוצת פושעים צעירים. הוא ניסה לעצורם אולם אחד מהם ברח. הוא לקח את השני עם השק שבידו לתחנת המשטרה הקרובה.

בשק היו גלילי אלומיניום, תחמוכת מתכת שונות ופרימוס חסר ידיות. הילד, בן 11, נשלח חזרה לבית הוריו והשק הותרם על ידי המשטרה. אחר התג נתקבלה תלונה מיהודה פוכטר, בעל בית מלאכה לעו-רות ליד נמל יפו. הוא התלונן כי אלמוגים פרצו לבית המלאכה והוציאו משם דוד, פח צבעים, 20 קילו של גרזאות וחלקי ברזל. הדבר שעניין אותו ביותר היה כי בחנות נמצאו עורות בשווי של אלפי לירות מבלי שחמתפרצים יגרו בהם.

אותה נקודה משכה את תשומת לב השוט-רים שבאו לנהל את החקירה. אולם עניינה אותם עוד יותר העובדה כי רק דברי מתכת גנבה. היתה זו שיטת ביצוע ידועה להם היטב. גם זהות המבצעים לא היתה סוד גדול. לא פעם נמצאו ילדי כנופיות עימי כשבידיהם רכוש גנוב ותמיד היה הרכוש: מתכת. תחילה חיפשו השוטרים את הסיבה העמוקה העומדת מאחורי בררנות זו. אולם לבסוף נתברר כי הילדים מסתפקים בחתי-כות מתכת לא מתוך כוונה כלשהי אלא מפני שאלה המעסיקים אותם לא אמרו להם לג-נוב דבר אחר. אם מחר יקבלו הוראה להביא סוג אחר של סחורה יבצעו את התפקד באו-תה השיטותיות. אין הם עדיין, כנראה, מייח-סים לסחורה שהם גונבים חשיבות כלשהי בקשר לתשלום הגיתן להם תמורתה. אולם דרכם של פושעים צעירים, סבורה המש-טרה, לגדול ולהיות לפושעים מבוגרים. ואז לא תסתפק כנופיות עימי בגרזאות ופ-חים. גם הצורה שבה חדרו המתפרצים אל תוך בית המלאכה היתה ברורה. החנות עומדת לרגלי תלי ההריסות הגבוהים של השטח הגדול. המתפרצים ירדו כנראה משם וחדרו דרך פתחי האחורור שבראשי הקירות הגבוהים של הבניין הערבי העתיק.

חלק מהרכוש הגנוב נמצא בקרבת מקום וכאשר ערכה המשטרה חיפושים אצל הילדים הלשינו אלה על חבריהם שהשתתפו בפריצה. את הרכוש עמדו למכור למבוגרים כפי שמכרו עז או את כל פרי עבודתם.

כעבור שעות מעטות עמדו בפני קצין המשטרה האחראי חמש ילדים לבושי בגדים מטולאים. על פניו ניכרו סימני אי שביעת רצון. הוא רשם את שמותיהם, קרא להוריהם ובקול חגיגי ורציני ביותר הצהיר כי יבואו

מיליוני דולר (מעילי גשם ממשריבאלון: מיל-יון דולר). 3000 עובדי ענף אופנה מספקים דבריי סריגה לארצות-הברית, חצאיות לבגיה, מעי-לי-גשם לפיגלנד, הפכו את הענף (שגוסד על ידי יוצאי מרכז אירופה) למכנים מטבע זר, למרות שהם נתקלים בקשיים טכניים מרובים (כטיפול אטי ברשינות יצוא לדוגמאות עוני-תיות), חסרים חמרי גלם מספיקים להגברת היצוא.

אך קהל הצופים ב-59 הדוגמאות הנאות הסכים עם פאול פלינק, יצרן רוכסנים אמרי-קאי, שהקים את רוכס-ינג בארץ, שאמר: "נוכחתי בהרבה תצוגות אופנה באירופה ובארצות הברית ואני צריך לומר כי האיגוד יכול להתגאות בתצוגות, להשתוות לתצוגות פריסאיות וניו-יורקיות".

המקופחות העיקריות (מלבד הקהל חסר נקודות ההלבשה לרכישת המוצגים) היו ה-דוגמניות שזכותן המיוחדת להקצבת זוג גרבי גילון או שניים, הנקרות תוך החלפתן המ-הירה של הדוגמאות, בוטלה הפעם על-ידי משרד המסחר והתעשייה. התוצאה: כמה דוגמניות, שהדגימו מעילי חורף, אך לא היו בעלות מלאי של גרביים, הופיעו על בימת התצוגה כשרגליהן בלתי מגורבות.

זכרונות

כל חמש שנים מפגש

חמשים בחורים, כמעט כולם למטה מגיל עשרים, כמעט כולם צברים, יצאו בחודש אוקטובר 1941 למחנה האימונים בצריפין והיוו את הגרעין לפלוגה 18 של גדודי הבאפס הארצישראלים — פלוגת מכבי.

דרכה של הפלוגה הצברית ביותר בצבא הבריטי לא היתה שונה בהרבה מדרך יתר הפלוגות העבריות אלא שהיתה לה גאוה עצמית גדולה יותר, היא היתה צעירה יותר וחשבה את עצמה מוכשרת יותר מן האחרות. היא היתה הפלוגה העברית הראשונה ששם עברי התנוסס על פקודות היום שלה.

למרות שמה, שרתו בפלוגה לא מכבים בלבד. חלק ניכר מחבריה היו אנשי קיבו-צים, היה בה מספר מסוים של עולים חדשים, מפקד הפלוגה זמן רב היה איש מושב וסגנו איש הקיבוץ הארצי.

לאחר שרות ממושך שכלל שמירה על שבויים, מחסנים, מתקני צבא ואימונים בתוך גבולות הארץ, יצאה הפלוגה בפעם הראשונה לגבר, למצרים, חזרה שם על אותם תפקידים. אבל הבחורים הרגישו עצמם חפשים יותר בארץ זרה, כרכו בקורים בעתיקותיה של ארץ פרעה עם פיטורל (בבגדים אורחיים שאולים) ברובעי קהיר שהיו מתוך לתחום. זו היתה גם מעין חזרה כללית על מבצעים דומים בקנה מדה גדול יותר, באירופה.

כאשר הפכו הגדודים לחטיבה (בריגדה) לוי-חמה, הפכה הפלוגה מיחידה לוחמת לפלוגת המפקדה של הגדוד הראשון ומרבית אנשיה נעשו רגמים, חבלנים, נהגי גושאי-ברך. את רים צורפו לפלוגות הרגלים. בשדות הקרב של נהר הסניו באיטליה סבלה הפלוגה; כמו שאר פלוגות הבריגדה, אבדות. לאחר כניעת הגרמנים באה נדידה לארצות השפלה. מאכן נשלחו האנשים לארץ לשחרור מהיר, לאחר שהשלטונות הבריטיים גילו את עזרת אנשי הבריגדה לעליה ב.

מאז 1946 לא התקבצו אנשי פלוגת השוד-

לל של 658 אסירים) הועברו למוסד החדש רק 14 נערים. ביום מסוים היה המצב: 5 ברחו, 4 היו במקום, 5 לא נמצאו מסיבות בלתי ברורות.

לבורחים ישנה דרך פשוטה. חזריהם, ב-קומה ב', אינם מסורגים. ליד כל חלון — צנור ביוב נוח. המוסד מוקף גדר — אולם רק משלושה צדדים. בצד הרביעי ישנה דרך נוחה לשפת הים. בשבתות מהוה שפת-הים של מלון השרון מקור-משיכה חשוב.

קשה לכעוס על הנערים הבורחים. במקום אין מורה, אין בכלל חכנית ברורה להעס-קתם, ועל אחת כמה וכמה לא לחינוכם. כמה פעמים בשבוע מוקדשות שעות אחר-הצהרים ל"ספורט". כשנשאל אחד מעובדי המוסד מהו הספורט בו מתחנכים העבריינים-האסירים. הוא משך בכתפיו, ענה: בוקס.

דומה שזהו בית-הסוהר היחיד בעולם בו מלמדים את האסירים את מקצוע האיגורף.

מנגנון

"איני רוצה בך"

השר היחיד בממשלה החדשה שלא חיכה לסיום חודש התגים ונכנס מייד לתפקידו החדש היה דוב יוסף. הוא חזר למשרדו הישן ולמחשני המלאי שנתרוקנו בינתיים לחלוטין.

פגישתו עם מנהל משרד המסחר והתעשייה, הרמן הולנדר, היתה לבבית וכנה: איני רוצה בך, מר הולנדר, הודיע השר החדש למי שהיה זמן רב מועמד לתפקיד שר המסחר והתעשייה. ההסבר: דוב יוסף זקוק אמנם לפקידים אחראיים וממושמעים, אך אינו זקוק לבעלי יומה יחירה. כי הממשלה חייבת לשלם עתה את שטרותיו של הולנדר עבור העזר שגרם לשפע הנעלים בחנויות, נמנעה בכך מתשלום תמורת הסוכר המוגז בנמלים שעה שהאוקלוסיה לא זכתה לחלוקתה זה שלושה חדשים.

אופנה

בלי גרבי ניילון

150 יצרני האופנה (מעמלים עד לבנים) המאוגדים באיגוד יצרני האופנה נענו להור-מנת תהיהם החיפאיים. ערכו תצוגת אופנה (59 דוגמאות על 8 דוגמניות) בקלון מגידו המפואר. מלבד אורחי כבוד כאבא חושי, ראש העיר ומיכל הראל, מלכת היופי, נדחקו 1200 צופים סקרניים (במקום 800 רוכשי הכרטי-סים — הסדרים לא תלשו את הביקורות 400 סקרנים ניצלו את הסעות) לחזות בדוג-מאות שזכו בציונים בירי אוטרכט ההולנדית וטורונטו הקנדית, להזמנות המסתכמות בכמה

שמלת ערב מטפפ (רחל)
תחת מעיל חורף